

Géczi János versei

Történelem

*Eljön a perc,
amikor az ember botként viselkedik
és az árnyéka mellé hever,
vagy mellé nyel, köhög
s úgy dicséri, mi gyerekként kedvence volt neki,
a végső falat mákos gubát.
Idővel ez is elérkezik,
ha visszatér a teremtés előtti rend
és dolog az árnyával összefekszik.
A tehénformájú üvegtartóban
a vaj megavasodik. A szag,
az a rettenetes illat, amely
a szerves anyag pusztulását kíséri,
névéhez juttatja
a bevégzett időt.
Minden nap történelem.*

Mi lenne, Uram?

Mi lenne, Uram?

Itt állok ezzel az irdatlan súllyal.

Mi ez, amely a testemben a kilókon kívülre rekedt?

Ahogy átjársz rajtam, mint tekintet az úrön,

nevetni nem tudok a bénaságomon,

pedig tárgyára talált és láthatóvá tette azt.

Ügyefogyott és kompakt testtömeg?

Én? Minek?

Átpréselődni a dolgokon, mint a rácson,

egy darabot az egészből elvive, a macska eloson.

Mi lenne, ha bottal ütnék reá?

Rázkódva húzódok fel a magasba,

mint a falak közrefogta levegő-oszlopban

a mesterművűre kovácsolt páternoszter.

Avagy az lenne a mélység?

Válaszolsz, Uram?

Betűk

A betűk szétesnek, miként a hasonlat,

ha rönkökre darabolták fel és mind az autók

platójára kerül. Idvezülten utaznak

a feltámadásba.